

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІАНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 4 (7)
жовтень—листопад—грудень
2023 р.

Поширюється
безплатно

Нещодавно до нас до редакції надійшов лист (автор побажав залишитися невідомим), у якому людина досить емоційно стверджувала, що вона б із радістю прийшла до Бога, але не робить це тому, що відразу ж згадав подібний випадок, коли років двадцять п'ять тому мені те саме говорила одна людина (нині брат

своїх, яких наробив, і виконував усі устами Мої, і робив право та справедливість, — буде конче він жити, не помре! Усі його гріхи, які наробив він, не здаються йому, — він буде жити в своїй справедливості, яку чинив!» (Єз. 18:21–22).

Наскільки ж велика милість Божа, що Він готовий пробачити кожному, хто звернеться до Нього з покаанням. Бог Сам, через пророка, ста-

відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3). Бог жодного з людей не залишає, і немає такого грішника, якого б Він не пробачив, якщо цей грішник звернеться до Нього з покаанням. Для того-то Господь і прийшов на землю в образі Ісуса Христа, щоб спасти через віру та покаання все, що гине: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Ньо-

Якщо ж хтось сьогодні має сумніви щодо свого спасіння, вважаючи себе найбільшим грішником, якого Бог не захоче пробачити, то це помилкова думка. Бо Господь Сам сказав: «Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаання!..» (Лк. 15:7). Тому нехай ні в кого ніколи не буде сумніву в тому,

ством люди сьогодні живуть повноцінними сім'ями та працюють для Господа. Найгірші із занепалих стають благословенними братами та сестрами в сім'ї Божих дітей. І це тільки початок нового та світлого життя! Справжнє ж щастя людина знаходить лише тоді, коли вона менше починає думати про себе, але всю увагу та турботу перекладає на інших. Благо життя полягає не в розмірах нашого гаманця чи рахунків на кредитних картках. Благо — це тоді, коли завдяки тобі довкола хоча б трохи змінюється світ. Бо ми всі в цей світ прийшли, щоб творити добрі справи. Як мовиться у Писанні, «бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

Для того, хто сьогодні роздумує, хочу сказати словами з Книги Сираха (5:8): «Не барися звернутися до Господа, і не відкладай із дня на день», бо всякий день посилює спустошеність душі. Як добре було сказано стародавньому народу: «Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, — життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє» (Повт. Зак. 30:19).

Зрозуміло, немає сумніву в тому, що й сьогодні Бог чекає від кожного з нас свій вибір. Головне — не зволікати та прислухатися до того, що казав римлянам апостол Павло: «кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений».

I. ГОРІК.

Кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений

уже в Господа). Я ділився з ним тоді радістю спасіння через віру в Ісуса Христа, а він щоразу повторював, що Бог його не пробачить, бо великі його гріхи.

Своїми словами щось доводити й аргументувати в таких випадках просто безнадійно. Однак говорити словами живого Слова з Писання завжди приносило успіх. Бог невидимою силою через Своє Слово торкався людського серця. Кожен, хто бажав серйозно змінити своє життя та звертався з відкритим серцем до Бога, був неодмінно почутий і прощений.

У Посланні до римлян одноznачно мовиться, що «кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений» (Рим. 10:13). Тут абсолютно ясно йдеться про те, що в покаанні до Господа може звернутися буквально будь-яка людина незалежно від того, наскільки гріховним було її колишнє життя. Ще більш відкрито та розгорнуто Бог звертається до грішників через пророка Єзекиїля, говорячи такі слова: «А коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів

виступає для людей запитання: «Чи Я маю вподобання в смерті несправедливого? — говорить Господь Бог, — чи ж не в тому, щоб він повернувся з доріг своїх та й жив?» (Єз. 18:23).

Коли вперше стикаєшся зі Словом Божим і починаєш шукати відповіді на ті чи інші запитання, Господь дивовижним чином показує та відкриває людині навіть найнедоступніші її свідомості. Недарма ж Господь сказав: «Покликуй до Мене — і тобі

го, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Чи можна після того, що Бог зробив для нас, нехтувати шансом на спасіння? До того ж Бог не вимагає жодної грошової компенсації за жертву Свого Сина. Кожна людина знаходить спасіння виключно через свою щирість та нероздвоєну віру. Як мовиться, «бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8–9).

що Бог милостивий без винятку до всіх.

Усі, хто сьогодні перебуває в місцях позбавлення волі, можуть бути твердо впевнені в тому, що всякій людині дано шанс на прощення та життя вічне. Усе в цьому житті залежить лише від власного вибору, який ми робимо самі. Напевно, дуже багато людей уже давно хотіли б змінити своє життя, але якась самовпевненість і гордовитість заважає зробити свій перший крок до Світла. Багато людей покладаються на власний дух і сили, але в будь-якому разі на певному етапі кожна людина відчуває повну безпорадність і внутрішнє спустошення, якщо вона живе без Бога. Незалежно від віку, справжнє світло в душі людини спалахує лише тоді, коли це місце займає Господь. Він єдиний, Хто дає неспідробну радість у завтрашньому дні та надію на майбутнє. Життя, прожите даремно, починає набувати сенсу. Господь повністю змінює людей: колись злочинці та знедолені суспіль-

Папа Франциск заявив, що вимогу щодо celibату для священників можна переглянути

В інтерв'ю, опублікованому 10 березня, папа римський Франциск назвав безшлюбність у священстві даром від Бога, а також знову взяв під сумнів необхідність celibату для священників у католицькій церкві, повідомляє *Christian Today*.

Інтерв'юер аргентинського інформаційного агентства *Infobae* запитав понтифіка, чи збільшить скасування зобов'язання безшлюбності в католицькій церкві кількість кандидатів у священники.

— Я так не думаю, — сказав папа, додавши, що серед католиків східного обряду вже є одружені священники. — Тут, у [Римській] курії, у нас є один, — тільки сьогодні я зустрів його — у якого є дружина та син. Проте в шлюб священника немає нічого суперечливого, — зазначив Франциск. — Безшлюбність у Західній церкві — це тимчасове розпорядження.

Протиставляючи безшлюбність статусу священницького висвячення, яке є вічним, Франциск назвав її не вічною.

— Підете ви чи ні — це інше питання, — додав він. — З іншого боку, безшлюбність — дисципліна.

— Виходить, це можна переглянути? — запитав аргентинський журналіст Даніель Хадад.

— Так, так, — відповів Франциск. — Насправді у Східній церкві всі одружені чи ті, хто хоче. Там вони роблять вибір. Перед висвяченням у них є вибір: одружуватися або дотримуватися celibату.

Франциск і раніше кидав виклик практиці безшлюбності священників, востаннє у великому виступі у Ватикані рік тому, коли знову назвав безшлюбність священників даром, але попередив, що без друзів і без молитов безшлюбність може стати нестерпним тягарем і такою, що суперечить красі священства.

Непомітно доходить черга і до протестантів... Омського пастора церкви євангелічних християн відправили до колонії

В Омську винесено другий обвинувальний вирок щодо пастора церкви євангелічних християн. Служителя звинуватили в тому, що він використовував технології психологічного впливу, що вплинули на психічне здоров'я громадян...

Кіровський районний суд Омська виніс вирок у кримінальній справі щодо п'ятдесятип'ятирічного служителя євангелічної церкви *Нове творіння* Станіслава Москвитіна, повідомив у своєму телеграм-каналі адвокат Сергій Чугунов.

Пастор визнаний винним у скоєнні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 239 КК РФ (створення та керівництво релігійним об'єднанням, діяльність якого пов'язана з насильством над громадянами).

Його звинуватили в тому, що у 2016 році він створив в Омську релігійну організацію *Церква євангелічних християн «Нове творіння»*, після чого став проводити богослужіння, під час яких використовував технології пси-

хологічного впливу, що вплинули на психічне здоров'я потерпілих.

Ось що розповідав пастор Станіслав Москвитін у липні 2021 року після того, як під час богослужіння в церкві з'явилися поліцейські:

— Вісімнадцятого липня представники правоохоронних органів несподівано для всіх без попередження просто під час богослужіння увірвалися до нашого приміщення.

Не чекаючи закінчення богослужіння, не зважаючи на почуття вірян, їхнє перебування в особливій атмосфері поклоніння Богу, зажадали негайно перервати богослужіння, заборонили трансляцію та відключили все обладнання, а мене забрали.

Усе це було зроблено в грубій та безцеремонній формі, незважаючи на присутність великої кількості вірян, а також дітей.

<https://inlight.news>

РЕПОРТАЖ ЗІ ШВЕЙЦАРСЬКОЇ

В'язниця Віцвіль у кантоні Берн більше нагадує веселе фермерське господарство, що процвітає, ніж похмура місця відбування покарань. Директор цієї неординарної виправної установи обстоює модель, що ґрунтується на довірі, яка сприяє реінтеграції ув'язнених у громадянське суспільство.

1958 року на французькі кіноекрани вийшла комедія Іва Робера *Не спійманий — не злодій* (Оригінальна назва — *Ni vu... ni coupé...*), де французький комік Луї де Фюнес уперше знявся в головній ролі. Багатьом глядачам запам'ятався дотепний пройдисвіт Блеро, який за браконьєрство відбував строк у в'язниці, розташованій у його ж рідному містечку Монровія. Директор зустрічає уславленого мисливця та рибалку з розпростертими обіймами, цікавиться його звичками, смаками, відкриває секрет своєї виправної системи:

— Ми живемо, як це краще висловитися, у *в'язниці сімейного типу*. Тут кожен займається тим, чим займався до того, як пішов поганою доріжкою.

Подібним принципом керується вже більше століття адміністрація швейцарської чоловічої в'язниці Віцвіль. Праця є основою виправної

системи цього закладу. Центр позбавлення волі соціоосвітнього спрямування — так описує Віцвіль керівництво. Нестрогий режим, людяне ставлення, різноманітні заняття на полях та в майстернях, навіть надання *відпусток* для побачень із рідними — такий підхід допомагає не лише замислитися над тим, ким ти був і як ти жив досі, а і здобути хорошу професійну підготовку. Головна мета водночас — повернути суспільству здорового громадянина, випустити зі своїх стін людину, що справді виправилася, а не закоренілого злочинця.

А почалося все в далекому 1891 році, коли кантон Берн придбав земельну ділянку в болотистій місцевості Віцвіль, яка звільнилася після банкрутства фірми, яка тут мала своє виробництво. Очоловав фірму нотаріус на ім'я Віц, родом із села Серльє, звідси й пішла назва майбутньої в'язниці. Смішно, що на швейцарському діалекті *віц* означає *жарт*.

1895 року після осушення боліт тут збудували близько сотні одномісних камер, а також приміщення для співробітників, майстерні, кухню та каплицю. Спочатку Віцвіль лише служив доповненням до Берн-

ської в'язниці *Сен-Жан*, де вже стало тісно. Із закінченням Другої світової війни у Віцвилі вже утримувалося максимально допустиме число ув'язнених — 600 осіб.

Сьогодні Віцвіль — це друга за величиною в'язни-

сіють, орють, ремонтують автотехніку, вирощують корів, свиней, птахів. Комплекс містить дев'ять корпусів, що включають 20 камер кожен, а в приміщеннях для скотарства містяться 480 корів, 136 коней, 1200 свиней, 112 курей. Крім цього, ув'язнені займаються бджільництвом — тут встановлено 26 вуликів.

Усе це розташоване на 825 гектарах. Віцвіль — велике господарство, кажуть, найбільше аграрне підприємство Швейцарії. У Віцвилі вирощують фрукти, квіти та овочі, роблять найрізноманітніші продукти та напої, шують одяг, тут є столярне та теслярське виробництво. Усе це продається під брендом *Made in Witzwil*. Такого яблучного соку, як тут, я ніколи не пив.

Це в'язниця, у якій платять гроші, є комп'ютери, звідси відпускають на волю: 1240 разів протягом року контрольно-пропускний пункт Віцвила відкривається для тих, хто має право на *відпустку*, яка триває від 12 до 56 годин. У Віцвилі не боються давати ув'язненим вила, сокири та великі ножі та за ними не стежать постійно охоронці. У виробничій зоні охоронців взагалі немає.

дою всередині в'язниці, залежатиме їхнє життя не лише під час строку ув'язнення, а й після.

Віцвіль оточений полями та садами. Власне, ці поля та сади є частиною в'язниці. Але туди не можна потрапити одразу, як і не всякий засуджений одразу потрапляє у Віцвіль.

Середньостатистичний соціально-демографічний портрет ув'язненого цієї в'язниці виглядає приблизно так: це чоловік 35 років з освітою в дев'ять класів або незакінченою професійною, він часто змінює роботу, вживає наркотики та пов'язаний із кримінальним середовищем, його середній строк перебування у Віцвилі — 230 днів. Приблизно 65 % сидять за торгівлю наркотиками, злочинство, нелегальне перебування у Швейцарії, 12–14 % — гвалтівники, серед яких і педофіли, 10 % — вбивці.

Ті, хто вчинив неважкі злочини, можуть одразу опинитися у Віцвилі. Вбивці та гвалтівники потрапляють сюди, якщо демонструють позитивну динаміку та готові стати на шлях виправлення. Так, ув'язнений може провести чотири роки у звичайній в'язниці або в'язниці з більш суворим

ця у Швейцарії. Нині тут утримуються 186 ув'язнених, з яких 52 % — іноземці. З ними перебувають 157 співробітників, зокрема охоронці та інші спеціалісти. Ув'язнені не лише самі забезпечують себе, а і приносять Віцвилі реальний дохід:

Віцвіль — найнезвичайніша з виправних установ. Тут життя ув'язнених влаштоване так, що їхній ступінь свободи — хоч як дивно звучить це слово для опису в'язниці — надзвичайно високий. І від того, як вони скористаються свободо-

утриманням, але останні два роки свого строку у Віцвилі.

У будь-якому разі, потрапивши до Віцвила, ув'язнений насамперед опиняється в його центральній частині, де проходить тримісячний карантин. Це дільниця в'язниці, що найбільш охороняється. Тут, у невеликих двоповерхових будинках, ув'язнені проводять вихідні та вечори, тут вони їдять.

Я заходжу в одну з — ні, я не можу назвати це *тюремною камерою* — кімнат. Вона виглядає повноцінним приватним простором: ліжка, туалет, книги, журнали, телевізор, комп'ютер. На комп'ютері можна лише грати, та й писати. Чи стежать працівники в'язниці за тим, що читають їхні підопічні? Так, і засуджений за педофілію навряд чи зможе купити каталог дитячої бібліотики.

В'ЯЗНИЦІ ВІЦВІЛЬ

В'язні Віцвіля йдуть працювати, проходячи через контрольні-пропускні пункти. Робочих зон дві. Одна контролюється: у ній немає охорони, але вона оточена парканом із камерами та тепловізорами. Тут цехи, майстерні, стайні та комо-

рекомендацію на здобуття освіти. Іноді ув'язнені навчаються за межами в'язниці. Від щомісячних тестів може залежати підвищення зарплати, що складається з 80 % основної ставки, десятивідсоткової надбавки за рішенням бригадира та це

буде пройти курс із приготування овочів. М'ясо скрізь однакове, а помідори різні.

Тут усі працюють разом: ув'язнені та співробітники, чоловіки та жінки. Ханс-Рудольф Шварц, директор Віцвіля, переконаний, що присутність жінок — а їх

вілем. Завдяки армії та Колумбії він знає, каже Шварц, що таке безпека; завдяки педагогіці — що таке виховання.

Але за кілька годин нашої розмови Шварц майже не каже про безпеку. Він із видимим задоволенням розпо-

тим вищий, чим важчий злочин, який скоїв ув'язнений. Але наше завдання полягає в тому, щоб допомогти людині змінитися, і якщо в неї немає серйозних психічних проблем, то це можливо.

Ми маємо справу з тими, — каже Шварц, — хто дістав у житті не найкращі можливості. Кримінальне оточення вплинуло на їхні долі, але я сподіваюся, що ресоціалізація у Віцвілі дасть ефект упродовж усього життя. Правильне оточення та правильна робота допомагають по-новому стартувати та дають шанс.

І тут я розумію, що мені нагадують слова й директора Віцвіля, і тюремних психологів, які відповідають за професійну орієнтацію. Це навіки вивчена в школі фраза з радянської конституції: *Від кожного за його здібностями, кожному за його потребами*. Здається, я не дізнався нічого нового про Швейцарію у Віцвілі: усе та ж установка на ефективність, позбавлений пафосу гуманізм, віра у свободу вибору, готовність поступово покращувати світ. Але я зрозумів важливу річ про своє минуле. Весь цей день я справді порівнював неорівнянне. Потрібно було порівнювати не реальні виправні заклади, а різні уяв-

ри. Далі — сільськогосподарські угіддя, вони взагалі ніяк не охороняються, раз на три години бригадир приходить перевірити, як працюють ув'язнені та чи вони на місці. Але перед тим як потрапити на якусь роботу, в'язні Віцвіля проходять тести.

В ангарі, де працюють психологи, які відповідають за професійну орієнтацію, я зустрічаю сумну інтелігентну людину в окулярах, яка збирає великий дерев'яний пазл. Я починаю ставити йому запитання, але він хитає головою: *Ні, я не психолог, я ув'язнений, кілька днів тут, проходжу тестування*. Так, якщо людина сидить і формених штанів не видно, ти не зможеш відрізнити ув'язненого від співробітника.

Тих, хто відповідає за професіоналізацію мешканців Віцвіля, двоє. Одна до роботи тут була дитячим психологом, другий був слюсарем та викладачем ремесла. Вони займаються тим, що проводять початкові курси профорієнтації, які тривають від 2 до 10 днів та щомісячне оцінювання. В'язні заповнюють анкету на 17 сторінках, демонструють свої навички на різних верстатах та інструментах. Після проходження тестів їм можуть дати

однієї надбавки за рекомендацією психолога. Базова ставка для ув'язненого — 26 франків, але жителі Віцвіля отримують на руки лише 60 % зароблених грошей: решта стане для них стартовим капіталом, коли вони вийдуть на волю.

Ці два психологи — страшенно симпатичні люди, і вони дуже захоплені своєю роботою.

— Це так важливо, щоб людина, навіть перебуваючи тут, зробила свій вибір і чомусь навчилася. Або реалізувалася в тому, що вміє. Але нікого змусити не можна. Лише самостійні рішення.

У м'ясному цеху кухні я знайомлюся з Карлосом, нелегалом із Домініканської Республіки, — дуже ретельно підстрижена борідка, якравий камінь у сережці. Він орудує величезним ножом, обробляючи м'ясо, яке буде запаковано та продано. Він зробив свій вибір.

— Тут я здобув величезний досвід — не в кожному місці можна побачити стільки, скільки у Віцвілі, я тут уже 30 місяців. Коли я звільнюся, я повернуся до Домінікани, я не можу залишитися у Швейцарії. Але тут я здобув професію кухаря та займаюся цим вдома. Тільки там мені потрібно

тут приблизно третина зі 157 співробітників — поруч з ув'язненими впливає добродійно: ті, що відбувають покарання, починають припинати язика, говорять тихіше та підтримують вміння

відає про економічні показники Віцвіля: з річним обігом у 24 мільйони франків установа заробляє 10 мільйонів. Але з більшою пристрастю Шварц говорить про виховання. Його місія —

спілкуватися, яке легко втратити. За шість років у звичайній в'язниці, каже Шварц, ув'язнений втрачає звичайні соціальні навички. У Віцвілі це не так.

Сивий і підтягнутий Шварц був шкільним учителем, офіцером у танковій дивізії, п'ять років працював директором школи в Колумбії — найбільшій швейцарській школи за кордоном. Потім він був шість років директором в'язниці в Люцерні. Десять років він керує Ві-

повернути суспільству людей, які повністю ресоціалізовані.

Шварц показує схеми та таблиці, етичний кодекс співробітника Віцвіля, говорить про важливість спільної роботи співробітників та ув'язнених, про індивідуальний підхід до кожного, про те, що ув'язнені трічі на місяць проходять психотерапію, про важливість правильного підбору професії та навчання.

Я питаю директора установи, чи збігають звідси, адже все-таки робота без нагляду тюремної охорони має бути великою спокусою.

— П'ять-сім осіб щороку намагаються тікати, але зазвичай усіх ловлять. Комусь вдається втекти за кордон: за 10 років мого директорства у Віцвілі не повернули лише 20 осіб. Ризик втечі

лення про покарання та виправлення.

У магазині, що належить закладу, де продавець — в'язень, я п'ю яблучний сік, купую шматок сиру та упаковку сушених груш. Навколо — поля, де видно людей, які працюють. Простір між ними та вільними землями кантону Берн розімкнуто, непереборних перешкод немає. Здається, це ідеальна в'язниця, де утопія іронічно замикається з антиутопією: ув'язнені не тільки не думають про втечу, але й хочуть залишитися. Втім, це не відповідає на запитання, чи вони дійсно хочуть ресоціалізуватися. А 39 % ув'язнених Віцвіля сидять тут повторно.

Михайло КАЛУЗЬКИЙ,
www.nashagazeta.ch
www.colta.ru/articles

